

“Η αναζήτηση του Θεού είναι μια ασίγαστη πείνα και δίψα”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Ιερισσού, Αγίου Όρους και Αρδαμερίου

Την Κυριακή 31 Ιανουαρίου, ΙΕ΄ Λουκά, τη λεγομένη Κυριακή του Ζακχαίου, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ιερισσού κ. Θεόκλητος ιερούργησε στην Ενορία Παναγίας Γαλατίστης.

Στο εκκλησίασμα απηύθυνε λόγο αγαθό ο Σεβασμιώτατος, αναφερόμενος φυσικά στην πείνα και την δίψα που κατέτρωγε τα σωθικά του μικρόσωμου φοροεισπράκτορα της εποχής εκείνης Ζακχαίου, που εκμεταλλευόταν άγρια τον κόπο των συμπολιτών του της Ιεριχούς. Είχε όμως έναν πόθο: «...εξήτει ιδείν τον Ιησού τις εστι...» (Λουκ. ιθ΄ 3), γύρευε να αποκτήση την εμπειρία του Χριστού προσωπικά και να αναζητήσει το δυσθεώρητο βάθος της θεανδρικής Του παρουσίας. Και το πέτυχε, αφού χρειάστηκε να θυσιάση κάτι βαρύ για να Τον βρει...

Είμαστε θεόπλαστοι, σκεύη θείου Καλλιτέχνου και “καταδικασμένοι” να

παραμένουμε απαραμόρφωτες εικόνες Του, κάτι που αν δεν υπάρχει, τότε την ψυχή τρυγάει η μοναξιά και το δάκρυ και την ωθεί να κράξει: «Μη ον ηγάπησε η ψυχή μου είδετε;», «Μήπως είδατε εκείνον, που αγαπά η καρδιά μου;» (Άσμα Ασμ. γ' 3). Και σαν πετύχει στην αναζήτηση αυτή να Τον βρει, τραγούδι και ύμνο πλέκοντας ψελλίζει: «Εκράτησα αυτόν και ουκ αφήσω αυτόν», «ότι τετρωμένη αγάπης ειμί εγώ», «Τον εκράτησα με τα χέρια μου, δεν ήθελα να Τον αφήσω», «γιατί είμαι εγώ πληγωμένη από την αγάπη Του!» (Άσμα Ασμ. γ' 4 και ε' 8).

Η αναζήτηση του Θεού είναι μια ασίγαστη πείνα και δίψα, μια απέραντη ανάγκη πληρώσεως που οι Άγιοι Πατέρες την ωνόμασαν “έρωτα του Θεού”, που τους κατέτρωγε, κι είναι ο “έρωτας” αυτός ακριβώς μια έλλειψη, μια ανάγκη πληρώσεως, μια οδυνηρή αναζήτηση Εκείνου! Καλοτυχισμένοι όσοι μένουν για πάντα αχόρταγοι και αγέμιστοι στην πείνα και στη δίψα του Θεού. Άμοιροι όσοι πίστεψαν ότι Τον βρήκαν και Τον αιχμαλώτισαν μέσα τους για πάντα. Ευλογημένοι όσοι με αδιάκοπη αναζήτηση, που δεν ξέρει σταθμό και τέρμα, γυρεύουν και νοσταλγούν ν’ αγκυροβολήσουν στην αιωνιότητα. Η πείνα κι η δίψα για τον Χριστό που είναι η μοναδική αγιότητα, χορταίνει τον άνθρωπο και δεν τον χορταίνει. Είναι ένας αχόρταγος χορτασμός! **Μα ακριβώς πεινώντας και διψώντας τον Θεό μαθαίνεις την ποιότητά Του, ποιότητα διάφορη και ξέχωρη από τα κοσμικά μέτρα.** Γιατί πάνω σ’ αυτή τη γη, θα πει ο Χ. Γιανναράς, ο Θεός είναι πάντοτε ένας δρόμος, ο δρόμος καλύτερα, μα ποτέ ένα τέρμα. Μια ανάβαση είναι, μα ποτέ η κορυφή. Αυτός είναι ο Θεός. Αν ήταν ένα φτάσιμο μέσα στη γήινη πορεία θα ήταν ανάξιος της πείνας και της δίψας μας, θα ήταν θεός στα μέτρα μας, στα όρια του θανάτου! **Να γιατί ο Ζακχαίος έκραξε:** «Αναστήσομαι δη... και ζητήσω ον ηγάπησεν η ψυχή μου», «Λοιπόν θα σηκωθώ... και θα αναζητήσω Εκείνον, που έχει αγαπήσει η ψυχή μου!» (Άσμα Ασμ. γ' 2).

Και κατέληξε ο Σεβασμιώτατος: «Με χριστοπόθητες ασκήσεις η ψυχή η αγαπώσα τον Θεό αναζητεί με κόπο τον Νυμφίο της έως ότου Τον βρεί! Μα σαν τον Ζακχαίο, που χρειάσθηκε το ύψος της συκομορέας για να αποκτήση τη θέα του Θεού, κάτι πρέπει να αφήση πίσω, κάτι θεληματικά να εγκαταλείψη! Όσο οι οφθαλμοί της ψυχής είναι άρρωστοι και εμπαθείς, βουτηγμένοι στα πάθη, δεν αντέχουν τις ακτίνες του Θείου Φωτός! Εφόσον καθαρθούν και γίνουν υγιείς, τότε αξιώνονται να γευτούν την επαφή με τον Ήλιο της Δικαιοσύνης χωρίς κανένα κίνδυνο, δέχονται τις θείες αλήθειες, καταυγάζεται η ψυχή και λάμπει πιά και εκπέμπει την αληθινή της κατάσταση ως απαύγασμα θείου φωτός... Ρώτησαν κάποτε τον Γέροντα Σιλουανό πως βρήκε τον Θεό, κι εκείνος είπε: *“Ποτέ δεν άφησα στην καρδιά μου λογισμό, που να παροργίζει τον Θεό”!*».

[**ΔΕΙΤΕ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΕΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ**](#)